

DUDÁS ROBERT

Várakozás

A vonat késik, de apám türelmes ember. Én inkább anyámra hasonlítok. Nem szeretem, ha valaki vagy valami még nincs ott, ahol már lennie kellene. Olyankor fel-alá járkálok, és egymás után szívom a cigarettákat. Apám, a maga szűkszavú higgadtságával, azzal a humorosnak gondolt, nem tudom, hol hallott mondásával nyugtatna, hogy a Budai Vár is vár már kétszáz éve.

– Ha egészen pontosak akarunk lenni, és akkortól számítjuk, amikor IV. Béla falat emeltetett a Budavári Palota köré, akkor van az hétszázhetvenöt is. Plusz-mínusz néhány év. Most nem megy a fejben számolás. A vonat ablakából boldogan integetek apámnak. Keze a zsebében marad, arca még mindig dühről árulkodik. Ő meg azt nem szereti, ha belékötnék.

Keserű

A sarokban ülök. Ide legalább nem tűz a nap, tisztán láthatok mindent. Tejszínhabos falak, pörköltcukor-padló. Marcipánlépcső vezet az emeletre. Az ablaknál két plázacica epertalpú macskát simogat. Az itallapon csak latte és cappuccino.

– Mit hozhatok?

– Árulnak Önök olyannyira keserű kávé, amitől az ember futva menekül ki a világból?

A pincér, mint a puding. Kérdésemmel enyhe ütést mértem rá, most ide-oda lötyög. Rövidesen visszaáll eredeti pozíciójába, majd zavart mosolyal az arcán közli:

– Nem... uram.

– Akkor olyat, amitől gyalog?

– Nem, uram.

– Köszönöm, nem kérek semmit. Rosszul vagyok ettől a helytől.